

Catalanofòbia

El darrer cas de catalanofòbia ha tingut força repercussió. Un aficionat blaugrana, l'Alguer, va voler entrar al camp de l'Elx per veure el partit que els enfrontava al Barça i, a la porta d'accés, un grup de membres de la policia nacional li requisen una estelada que duia, i, a sobre, el detenen donant-li una pallissa. Cal recordar que dur i exhibir una estelada en qualsevol camp de futbol està permès per una sentència del tribunal Contenciós-administratiu número 11 de Madrid, 235/2017 de 27 de juliol, arran de la polèmica per la exhibició, prohibició i requisa d'estelades durant la final de la copa del Borbó de 2.016 que va guanyar el Barça al Sevilla per 2 a 0. Bàsicament, la conclusió que va arribar el jutge és que prohibir les estelades als estadis de futbol vulnera el dret a la llibertat d'expressió, dret fonamental recollit en la constitución española, que nos dimos entre todos.... Aquest cas ha tingut molta repercussió ja que les gravacions de les agressions sofertes per l'Alguer per part de la policia nacional han estat molt gratuïtes i àmpliament difoses per les xarxes socials. Però no és l'únic cas de catalanofòbia

d'aquests dies. Un metge a Palma de Mallorca que es nega a atendre a un pacient en català, una botiga de lloguer de cotxes a l'aeroport del Prat que no vol llogar un cotxe per que se li adrecen en català... i això aquesta última setmana. Sembla que el fet de denigrar a qualsevol persona per parlar en català o dur símbols que ens identifiquin sigui un esport nacional per part dels espanyols. Evidentment, en el cas d'Elx, el govern català no ha dit res i el govern espanyol diu que es farà una investigació. Encara estem esperant els resultats de la investigació pels crits racistes que va rebre en Lamine Yamal i Ansu Fati al Bernabeu el 26 d'octubre de 2.024. En canvi els crits contra la selecció espanyola al Camp Nou del passat 27 d'agost si que han rebut una denúncia per part de La Liga. En fi, només recordar que si seguim formant part d'Espanya és per culpa dels polítics processistes que no van obeir el mandat del poble després del 1-O. En aquell moment hi érem i, aviat, hi tornarem a ser.

Albert Aragonès
President de Reagrupament

Sumari

Activistes en el passat i... presumible present

per Roser Garcia

PÀGINA 2

Quan a cada bugada es perd un llençol

per Teresa Casals

PÀGINA 3

Tot gratant els himnes...

per Ramon Alonso

PÀGINA 4

Es pot votar el mateix que un FdP?

per Nicolau Sagrera

PÀGINA 5

Activistes en el passat i... presumible present

En aquesta fotografia de 1937 hi ha quatre joves amics, comunistes, compromesos amb el seu present, lluitadors. Posem l'ull sobre dos d'ells, el que està dret és en Francesc Boix i Campo (16 anys aquell estiu) i la noia és na Teresa Pàmies (17 anys llavors). Els altres dos són en Joaquin i en Gregorio Lopez Raimundo.

Ell, el fotògraf de Mauthausen, i testimoni essencial en els processos de Nuremberg i Dachau. Va entendre que la lluita no només es fa amb les armes, sinó amb la memòria i la prova irrefutable. La seva arma va ser la imatge per deixar constància de l'horror feixista.

Ella escriptora i activista. La història d'ambdós (de fet dels quatre de la foto) està lligada fermament pel compromís polític i la lluita per la justícia en un dels moments més foscos del segle XX. Tots ells Compartiren Joventut, ideals, derrota i exili. Trajectòries que ens recorden la importància de la memòria històrica en el context polític actual.

En Boix va néixer a Barcelona al 1920 i la Pàmies a Balaguer al 1919. Amb només 16 anys en Boix va entrar a formar part de les Joventuts Socialistes Unificades (JSU) amb les que s'identificaria tota la seva curta vida.

Els 4 ja es coneixien. A les JSU en Boix va començar a publicar fotografies a la revista Juliol, on la Pàmies era directora i figura cabdal; les seves fotografies il·lustraven les cròniques de la mateixa Teresa Pàmies i d'un altre figura important, en Gregorio Lopez Raimundo.

Na Teresa Pàmies, com a conseqüència del seu Compromís amb el comunisme i el feminisme la va viure la derrota republicana i un exili que la va dur per França, Cuba, Mèxic i, finalment, a la República Txeca i Iugoslàvia, on va treballar a Ràdio Belgrad i Ràdio Praga. Va retornar a Catalunya el 1971, i es va convertir en una de les veus més importants de la memòria històrica a través de la literatura, amb obres com Quan érem capitans.

En Boix, després de la Guerra Civil, va ser deportat al camp de concentració de Mauthausen (gener de 1941). Allà va treballar en el laboratori fotogràfic de les SS i va organitzar una cadena de robatori de negatius per preservar proves dels horrors del règim nazi. El seu testimoni i les fotografies salvades, van ser clau per condemnar criminals nazis en els Judicis de Nuremberg, on es va convertir en l'únic representant de l'estat espanyol que va declarar com a testimoni.

Tots dos representen el teixit de joves que van lluitar per la República i que, malgrat la derrota i l'exili, van mantenir viu el compromís amb la veritat.

En Boix i la Pàmies ens recorden que la memòria no sols s'ha de conservar, s'ha de fer servir. Boix ho feia amb les imatges captades amb la càmera i la Pàmies amb la paraula donant veu als vençuts, a les dones obreres i als oblidats. Es a dir mantenint viva la història d'una generació.

En el context polític actual, la memòria de figures com Boix i Pàmies adquireix

una rellevància especial, perquè les seves vides representen la lluita per uns valors democràtics i de justícia que avui es troben qüestionats en diferents parts del món. La seva trajectòria és un recordatori que la democràcia i la llibertat no són conquestes definitives, sinó que requereixen defensa i vigilància constants.

El llegat de Boix, l'obra literària de Pàmies, són eines fonamentals per combatre el negacionisme i la desmemòria. En un moment on les ideologies autoritàries i la manipulació de la informació tornen a ser un repte global, l'exemple de qui va arriscar la vida per salvar la veritat és una lliçó que no te preu.

La feina de recerca històrica, duta a terme per associacions i particulars, com la que va permetre atribuir l'autoria d'un fons de negatius de la Guerra Civil a Boix l'any 2013, demostra que el compromís amb la memòria és un treball que continua viu i que és essencial per entendre el nostre present i construir un futur més just.

Fins aquí el passat i el que saben segur, però podem fer un exercici de història-ficció i especular... Imaginar com s'enfrontarien aquests activistes de pedra picada a la situació actual:

•En Boix. 1. Combatent el revisionisme i el feixisme des de la prova. Davant l'auge de l'extrema dreta que blanqueja el franquisme i trivialitza l'Holocaust, Boix estaria al capdavant d'una "trinxera digital". Empraria les xarxes socials i tots els mitjans al seu abast per difondre les seves fotografies i documents històrics com un antídoto contra la mentida i la manipulació. La seva tasca seria d'activista del present, demostrant amb imatges la línia directa que hi ha entre els discursos d'odi i les seves conseqüències.

2. Denunciant la complicitat de les institucions: Era un comunista convençut però profundament crític amb qualsevol poder que no actués amb contundència (fins i tot el de Stalin). Avui denunciaria amb duresa la normalització de l'extrema dreta per part de certs sectors polítics i mediàtics. Posaria el focus en la "banalització del mal", mostrant com es blanquegen discursos obertament racistes i autoritaris al Parlament i als carrers.

3. Internacionalisme militant: Com a deportat a Mauthausen, la seva lluita era contra el feixisme global. Per tant, connectaria la

situació catalana amb el context internacional d'auge autoritari. Probablement seria una veu activa en xarxes de solidaritat antifeixista europees, alertant que el que passa aquí no és un fenomen aïllat.

• La Pàmies. 1. Donant veu a les víctimes de les crisis: Pàmies era una cronista del poble. Va ser una dona que va viure la lluita des de la clandestinitat, l'exili i la fàbrica. Per tant, posaria focus en els efectes concrets de les polítiques neoliberals i l'auge de l'extrema dreta sobre la classe treballadora, les dones i els migrants.

Escriuria sobre la precarietat, la crisi de l'habitatge i la sanitat pública, no com a dades abstractes, sinó com a històries humanes, connectant la lluita nacional catalana amb la lluita de classes. Per a ella, no hi hauria alliberament nacional sense justícia social.

2. Defensant el front comú des de la base: Filla de la militància comunista, Pàmies creia en la unitat popular. Observaria amb una barreja d'enuig i tristesa les divisions internes de l'esquerra, tant l'independentista com la federalista. La seva crida seria a refer ponts per la base, unint les lluites veïnals, sindicals i culturals en un front comú contra la dreta i l'extrema dreta, sense esperar que els partits ho facin des de dalt.

3. Feminisme de classe i antiracista: Com a pionera, denunciaria amb lucidesa que els retrocessos democràtics afecten sempre primer i amb més força les dones, i d'entre elles, a les racialitzades i de classe obrera. El seu feminisme no seria abstracte, sinó arrelat a la realitat material de la gent. Atacaria sense pietat el masclisme dins dels mateixos moviments socials i polítics catalans.

4. Memòria com a eina de futur: Com Boix, sabia que sense memòria no hi ha futur. Però el seu enfocament seria pedagògic i literari, adreçat als joves. Escriuria articles, potser un bloc, fent allò que millor sabia fer: Explicar als nets què va costar guanyar drets perquè no es deixin enredar per cants de sirena autoritaris vestits de solucions fàcils.

En resum, Boix i Pàmies s'enfrontarien al moment actual sense cap mena d'ingenuïtat, combinant la denúncia rigorosa de Boix amb la crònica compromesa i humana de Pàmies, i tots dos cridarien a la unitat d'acció des de la societat civil per combatre el que identificarien, sense cap mena de dubte., com un nou auge del feixisme

Bibliografia:

- Fotografia del Fons Gregorio Lopez Raimundo

- Fons consultades: Associació Francesc Boix/Memòria Històrica.

Roser Garcia

Quan a cada bugada es perd un llençol

Si a cada bugada es perd un llençol, ben aviat s'haurà de comprar roba nova. S'haurà acabat l'aixovar que la família ens havia preparat quan vam començar una nova vida fora de la casa familiar. En aquest article pretenc fer un símil entre l'aixovar i la llengua i la cultura que, les generacions de catalans que ens han precedit, ens han deixat com aixovar.

Mica en mica, en nom de la convivència, es va minimitzant la importància de mantenir i reivindicar allò que ens és propi com a catalans, bàsicament la llengua, la nostra cultura i les nostres tradicions. Hauríem de denunciar cada dia. Absència de rètols en la nostra llengua, cartes dels restaurants que no s'ofereixen en català, cambrers i cambreres que et diuen clarament que no t'entenen si els demanes «un cafè amb llet» o «una aigua mineral ben fresca». I això no passa, només, a la restauració. També

passa a les consultes mèdiques, a les universitats....

I passa a les nostres escoles. La immersió és ja una paraula buida de contingut quan es refereix a una metodologia general d'aplicació al sistema escolar de casa nostra. Ens hem carregat l'excel·lència com a objectiu i que, en acabar l'escolarització obligatòria, tots els joves que han fet els estudis a les escoles catalanes siguin capaços d'expressar-se correctament en les dues llengües del currículum.

Hem passat de ser un referent a Europa pel que fa a la qualitat educativa a no poder participar amb veu pròpia en els últims resultats de l'informe PISA. Una vergonya. I tot aquest desgavell s'ha resolt amb el cessament de la secretària general d'Educació i amb l'obertura de tres expedients. Quin fracàs!!! Tot allò que havia costat tant de construir, s'ha destruït en dues

legislatures.

Tot aquest malestar s'ha traduït en un començament frustrat del curs escolar. El primer dia després de vacances hi ha una vaga convocada. És ben trist, però potser seria convenient que milers i milers de catalans sortíssim al carrer, com havíem fet altres vegades, per exigir que volem recuperar una escola catalana en llengua i continguts de qualitat i que pugui ser considerada un model a seguir i no expulsada dels organismes internacionals.

I quan a casa tenim tanta, tanta feina, el president Illa ha decidit que aquesta any presidiria una celebració de la Diada de l'11 de setembre a Extremadura per agrair la contribució dels extremenys que conviuen amb nosaltres i ens ajuden a tirar endavant el país....

Teresa Casals

Tot gratant els himnes...

Mentre anava passant la festa major de Vilafranca, he anat seguint les entrevistes fetes als castellers de les diverses colles. Pensava que de tot allò que s'anava explicant, de la Plaça més castellera, de quatre rondes amb quatre colles i setze castells de gamma extra i súper-extra, del penúltim castell, que no s'havia aconseguit mai i ara sí, en podríem treure algunes observacions noves, o si més no, útils.

Arriba l'entrevista a la cap de colla dels Xicots de Vilafranca, i el comentari m'ha fet canviar el rumb dels pensaments cap allò que deia aquesta noia. Per una banda, m'ha agradat molt veure el primer castell de set íntegrament femení. Els comentaris m'han fet rumiar un altre cop el tema de la paritat per tal d'arribar a la normalitat.

La normalitat s'ha d'entendre com a tal, que la vida i tots els elements que la conformen siguin normals. Molts i molts anys de castellers homes, des que hom disposa de documentació, entre els segles XVII i XVIII (Moixiganga d'Algemesí i Ball de Valencianes, per exemple). Des que fa relativament pocs anys van començar a prendre part les noies, el sentiment de compartir i de ser normals pren una nova força, i no és que en discrepi, de les formacions femenines, però la normalitat seria de tres

cares: Els homes, les dones i en conjunt tal com hagi de ser per a obtenir-ne el millor resultat.

També pensava en l'acompanyament musical: el toc de castells que tots coneixem i que és d'ús universal i crec que estimat per tothom. He caigut en el dubte de que gairebé no pensem en la possibilitat de tenir himnes de colla per animar la gent a formar part dels castellers del nostre país. Tenim himne? Doncs seria un valor afegit!

Sí, el tenim. No sé d'entre el centenar aproximat de colles de Catalunya quantes tenen el seu himne. Però veient els de Vilafranca, hi ha un himne fet per un antic company músic amb el que hem compartit moltes estones la

música en d'altres activitats. Ja us faig saber que la lletra que he triat és d'aquest himne, i que ens permetria pensar en la molt feble politització, però en canvi suggereix que la unió per aconseguir arribar a "gratar el cel" no deriva de com es pensa però que si volem de debò la victòria, la llibertat del nostre país, hi hem de ser tots.

Aquesta és l'adreça si el voleu cercar a la web: <https://www.youtube.com/watch?v=Z4eRBB6hrRY> i entre el text, m'he deixat portar a fer-vos veure la següent estrofa, amb la qual podeu o no estar d'acord amb mi, però m'ha arribat molt al fons:

*Dels baixos als enxanetes,
tenim un tronc verd ferreny,
gent d'esquerres, gent de
dretes i els nens valents fent
aletes donen fe del nostre seny.*

Jo mantinc la fe en el futur, encara que no trobem encara la via correcta. Catalunya pot formar el seu Castell propi, efectiu, normal, que mantingui la seva pròpia existència que no tingui res a veure amb les molles que cauen de la taula de no sé quin estrany "amo".

Ramon Alonso

Es pot votar el mateix que un FdP?

El passat 11 d'agost, en Josep Miquel Arenas (Valtònyc) signava un article a VilaWeb sota el títol *"Només serem independents quan acceptem el fill de puta que tinguem al costat"*. Article de capçalera (i més venint de qui ve) per poder tornar als orígens i buscar una certa unitat (ni que sigui només d'acció). D'aquest article voldria destacar-ne aquests tres paràgrafs que defineixen molt bé el contingut:

• *Però un moviment social no és organitzar una festa d'aniversari. És una habitació on entra molta gent que no s'ha triat entre ella: gent amb ego, amb por, amb ambicions, amb problemes a casa, amb una feina que els deixa sense temps i amb idees que de vegades són bones i de vegades no.*

• *Fins i tot alguns han acabat cedint espais de poder als socialistes, que per a mi és l'enemic, abans que a socis independentistes, per rancúnies del passat, amb l'excusa de les lluites compartides, tot col·laborant a la pacificació del conflicte.*

• *De fill de puta, sempre n'hi haurà un. Algun dia potser descobrirem que, per a algú, el fill de puta érem nosaltres.*

Sempre he pensat en la necessitat de la compenetració de les dues branques imprescindibles per assolir la independència: la política (institucional) i la gent (els moviments socials). Quan hem anat millor ha estat quan anaven ambdues del braçet o quan una empenyia i l'altra seguia. Crec que la gent s'ha desactivat perquè la política ha abandonat el camí i n'ha fet un de totalment contrari com molt bé descriu en Valtònyc en el segon punt exposat abans.

D'aquesta desafecció surt la idea de l'abstenció a totes les eleccions per així pressionar la política. Però aquesta opció

no fa més que activar, encara més, aquest segon punt exposat perquè cal entendre que la política només té dues coses al cap (que és la mateixa): diners i poder. I l'abstenció no afecta cap de les dues perquè el nombre de diputats continua sent el mateix. Una altra cosa seria que hi hagués una agrupació d'escons insubmisos a la qual s'hauria de votar (sic). Per tant, al meu entendre, cal continuar votant per poder influenciar d'alguna manera a la "classe política", a la casta política, a aquells que viuen de la política i que són capaços d'apartar objectius i ideals per mor de la seva pròpia supervivència en aquest món.

D'aquest desencís amb la corresponent necessitat de votar, sorgeixen noves opcions polítiques amb ideals, objectius o programes diversos. Més d'un cop he escrit com la idea de la diferenciació entre dretes i esquerres ja no existeix i que qui ho continuï defensat té els dies comptats en política. I hi afegeixo un petit apunt personal perquè el meu sogre (rellotger dels d'abans) va ser el primer a dir-me la dita que "fins i tot un rellotge de fusta marca bé les hores dos cops al dia" i, per tant, com hem pogut comprovar sovint, si els interessos coincideixen, de quina manera opcions polítiques diverses poden acabar votant el mateix, per diferents motius, però el mateix. Però es veu que quan es tracta de l'independentisme això no passa. Alguns ho han demostrat obertament, per exemple, donant la presidència als del 155 sense cap rubor, en lloc de pactar entre independentistes. Cert que tots tenim un passat, però cal mirar al futur.

Doncs imaginem que a les pròximes eleccions autonòmiques Aliança Catalana és el partit "independentista"

amb més diputats. Un partit que té com a primer objectiu "Declararem unilateralment la independència i la defensarem fins expulsar definitivament l'Estat espanyol de Catalunya". Imaginem també que "l'independentisme" torna a sumar majoria absoluta al Parlament. Posats a imaginar, imaginem que la candidata d'Aliança es presenta per ser la Presidenta de la Generalitat amb aquest únic objectiu. Us ho imagineu? Doncs és una possibilitat ben certa segons les darreres enquestes...

Llavors, en aquest hipotètic cas, que farien la resta de partits "independentistes"? Què farien aquells que han estat capaços de votar amb els del 155 i de la calç viva en el temps del "mentrestant" o de l'"ampliar la base"? Donarien l'esquena a la independència de Catalunya perquè la proposta ve d'on ve? Que una opció sense experiència hagués tret més diputats que ells no els diria res? Si el PSC o el PP els donés la possibilitat d'assolir la independència, la rebutjarien?

En política, igual que en l'àmbit social, potser ha arribat l'hora de no tancar-se portes i de tornar a agafar-se del braç d'aquell veí que no sabem ni què pensa ni què vota (o que sí que ho sabem, però ara ens torna a ser indiferent) perquè tenim el mateix objectiu: la independència de Catalunya.

Si tenim aquest objectiu compartit (sic), potser torna a ser hora d'acceptar el FdP que tenim al costat perquè potser, per a ell, el FdP són jo, però tornarem a lluitar plegats.

Nicolau Sagrera

